Ч. 236. Четвер 31 (18) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Війна на Балкані. — Становище держав супротив війни.

На понеділковім засіданю палати послів предложило правительство проєкт закона про похатництво. В дальшій буджетовій дискусиї обговорював п. Зайп (соц.-дем.) заграничну ситуацию і зазначив, що коли би Австрия нарушила спокій та зробила який небудь крок, могли би з того виринути необчислимі наслідки. Австрия є державою ріжнородних національних інтересів, тому не може вести національної політики та вмішувати ся в воєнні конфлікти.

П. Хоц (ческ. соц.) промовляв против мін. Гохенбурґера, а обговорюючи заграничну ситуацию, зазначив, що Австрия не має права до Санджаку.

На вчерашнім засіданю президент мінїстрів ґр. Штірґк відповів на інтерпеляциї ческих і німецких социялістів в справі подій на Балкані і в справі міжнародного положеня, яке спричинюють ті події. По промові шлеского посла о. Льондзіна, який жалував ся на німчене Шлеска, відчитано внесеня і інтерпеляциї і закрито засідане о год. $4^1/_2$ з полудня.

О год. 6 відбуло ся нове засідане палати в цїли переведеня вибору членів делеґациї. З Галичини вибрано пп.: Бялого, Коритовского, Козловского, Лєа, дра Конст. Левицкого, Скарбка і Стапиньского, а як заступників дра Ґермана і дра Олесницкого. О год. $7^3/_4$ засідане закрито; слідуюче нині.

З поля війни надійшли вісти, що болгарска управа воєнна понехала наміру здобуваня Адриянополя приступом і розпочинає привильну облогу кріпости, яка може потревати довший час. Головні сили болгарскі рушили наперед, аби звести рішаючу битву з Турками, які стоять коло Чорлю і мають боронити Константинополя. Нині бо вже є певне, що турецка армія має лиш одну задачу, а то заслонити турецку столицю перед побідним походом Болгар. Одна часть болгарскої армії, ідуча на полудне долиною ріки Мести, займила місто Драму, де є зелїзнича стация одинокого турецкого зелїзничого шляху між Солунем і Константинополем і в той спосіб відтяла цїлковито західну турецку армію від столиці.

Та західна турецка армія, побита Сербами під Кумановом, утратила там цїлу свою артилерию і розбита на кілька частий утікає в великім неладі до Монастира, Солуня і Прізрену, отже в три сторони і не є в силі здержати сербского походу.

Греки наблизили ся до міста Веррія, положеного на дорозі до Солуня і небавом треба надіяти ся, що займуть єго.

Вкінци Чорногорці кінчать облогу Скодаду, якого упадку надіють ся вже в найблизшім часї.

Турки збирають ся під містом Серес в Македонії і мабуть там будуть старати ся ставити опір сполученим силам Сербів, Греків і Болгар.

Віденьскі часописи доносять, що столиці Туреччини грозить революция. До Царгорода прибуло яких 6000 збігців з Адриянополя і Кірккілїсе. Они оповідають нечувані вісти про становище армії, про зради вождів і т. д. Турецке правительство помістило їх в мечетах і старає ся утруднити їм комунїкованє з населенем. Але все-таки їх алярмуючі оповіданя передістають ся до населеня та викликують велике обурене. Сторонники здетронізованого султана Абдул Гаміда використовують положене, щоби приспішити вибух революциї. Революция може вибухнути кождої хвилї.

„Times" доносить з Букарешту, що між столицею і місцевостию Пльоешті сконцентровано велику силу войска. Правительство каже, що розходить ся тут лише о випробоване кваліфікациї висших офіцирів, бо має наступити численне авансоване, а доси ніяка мобілізация не відбула ся.

Букарештеньский „Adeverul" доносить, що великий князь Николай Николаєвич прибуде до Букарешту, щоби вручити іменем царя румуньскому королеви маршалківску булаву

25)

В новочаснім Вавилонї

або

Париж, єго займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Клептоманїя Парижанок.

— Де то мама нині так довго забарилась? — відозвала ся тринайцятьлїтна Лукія до свого батька, а девятилїтний Франьо зачав і собі допитувати ся.

— Діточки, мусимо нині самі вечеряти — відповів батько — мама єсть у своєї приятельки в Сен Клю і очевидно буде там ночувати.

Та й дійстно жена директора уряду податкового вернула аж на другий день перед полуднем до дому і не могла досить нахвалити ся, як то красно там поза містом на селї.

Але поправдї річ мала ся зовсім а зовсім инакше.

Пані директорова була несогірша жінка та й печалива матір, але... — то „але" було у неї щось трошки недоброго і длятого она крила ся з тим перед всіми людьми: пані директорова діставала від часу до часу — довгі пальці.

Але скажім ліпше: тота бідна жінчиско діставала від часу до часу нападів тої душевно-нервової хороби, котру називаємо чужим, грецким словом: „клептоманія", що значить манія або пристрасть крадежи. Она вже нераз у великих париских склепах потягнула яку малу річ, але послїдним разом здавалось їй, що один із помічників купецких добачив щось і она того так перепудилась, що постановила дати собі спокій з такими штучками.

За то впав їй на гадку плян і то робило їй велику приємність, щоби єго як слїд уложити.

Пані директорова належала до тих дам, котрі не знають нічого красшого, як лиш цїлими годинами крутити ся по великих маґазинах товарових. Нераз казала показувати собі всілякі річи, щоби відтак, коли вже продавцям терпцю нeставало, відійти, „не купивши" нічого. Але то годі було їй за кождий раз повтаряти і так вдовольняла ся она наконець тим, що „оглядаючи, перейшла ся" по домах товарових, що впрочім при великім натовпі купуючих не впадало в очи.

Аж ось придумала она велику штуку, а що їй не бракло відваги і енерґії, то й виконала єї. Того вечера, коли єї чоловік гадав, що она у своєї приятельки в Сен Клю, дала ся она замкнути в товаровім маґазині „Прентан" („Printemps").

Она при якійсь нагоді добачила, що коли маґазин замикали, у відділі з коврами було зовсім тихо. Бо й хтож купує коври вечером? Тут було досить темних закутин, щоби можна сховати ся.

Небезпечности преці не було майже ніякої, сьвітло від ліхтарні на улици заходило ясно аж до маґазину; від часу до часу ходив по маґазині довкола нічний сторож, але коли він переходив попри неї, то она очевидно сховала ся а рано, коли маґазин отворили, то она попросту замішає ся між купуючих.

Все удавало ся знаменито. Підприємчива пані чула ся спершу трохи пригнобленою на самоті, але в своїм тихім кутику трохи задрімала а відтак в кілька годин по півночи пішла до салї, де були виставлені сукні. В день она докладно придивила ся: тота волянтова сукня в темносірі пасочки з пасполями з червоного сукна, з чорною тресою і оксидованими ґузиками та з обшивкою з білого тафту повинна їй бути дуже до лиця. Она виймила єї, занесла єї в свій кутик, здоймила з себе широку блюзку і широку спідницю, убрала ся в нову сукню і надягнула на неї своє власне одінє. Від того подвійного ґарнітуру зробило ся їй тепло, а що ніч була холодна, то она тим аж втішила ся.

А тепер ще борзенько до відділу з рукавичками та з мережковими хусточками! Рухлива дама знала так докладно, де що в маґазині стоїть, як у власнім домі, отже вибрала собі ще пів тузина відповідних рукавичок ґлясе і кілька тоненьких хусточок, сховала то все

российскої армії. Тій гостині, задля сучасного положеня, приписують надзвичайну вагу. Дальше доносять з Букарешту: Після донесень часописий задержано российский корабель „Терапія“ в дорозі з Александриї до Пірея, а грецкі власти перевели на нім строгу ревізию. Придержано кількох турецких лікарів і официрів, що вертали з Тріполісу.

Оногдашна конференция у Фльоренциї поміж ґр. Берхтольдом і маркізом ді Сан Джуліяно, відносила ся, як про те дізнає ся кореспондент „N. fr. Presse“ з автентичного жерела, не до віднови тридержавного союза ані до безпосередно сусідских відносин двох сумежних держав, але дотикала питаня теперішного територияльно-політичного стану на Балкані і реформ, які конечно слід би перевести в македоньских вілєтах. Задержане теперішного стану можуть, після погляду італіяньских дипльоматів, уможливити рішучі політичні і адміністрацийні реформи, які треба би перевести під наглядом одного християньского намістника, що відповідав би перед великими державами. Коли би не дало ся удержати теперішного стану, то дальшому розвоєви подій мала би дати напрям і бути їх мірилом формулка, проголошена за часів Ґолуховского між Австро-Угорщиною і Італією: „Балкан для балканьских народів“. Працьовано над тим, щоби той проблєм замінити на ряд конкретних предложень, які головно повинні брати під увагу погляди Італії і Австриї. Пропозициї обох союзниць є політично-господарскої натури і мають відповідати житєвим вимогам балканьских народів, а також політично-торговельним інтересам европейских промислових і торговельних народів.

Президент француских міністрів Поанкаре виголосив в місті Нант промову на банкеті уладженім в его честь. Між иншим сказав, що Франция старала ся недопустити до грозячої війни на Балкані, а коли то не удало ся, старає ся зльокалізувати неприятельскі кроки. Можемо з вдоволенєм заявити, що підпринята Францією акция в порозуміню з заприязненими і союзними державами стрінула ся зі згодою всіх кабінетів та що овочем еї була виміна думок між державами, яка може бути корисна для посередництва на Балкані.

Дуже інтересні інформациї приносить „Berliner Tageblatt“ з правлячих кругів у Відни про становище, яке Австро-Угорщина займе по війні. В тих інформациях сказано: Коли держави покинуть усталену доси проґраму збереженя status quo, або коли не будуть мати сили попертя сеї проґрами, то в такім случаю Австро-Угорщина не буде вже звязана формулою Поанкарого, отже по періоді веденя европейскої політики, якої доси держав ся Відень, наступить чисто австрийска політика. Австро-Угорска дипльоматия, а не можна сумнівати ся що до того, заявить прямо, що не поносить вини в захитаню status quo на Балкані. Щож до конкретних домагань, з якими зголосить ся монархія в відповідній хвилі, то очевидно правлячі круги зберігають строгу мовчанку.

Пасивне становище австро-угорскої дипльоматиї супротив обсадженя санджаку Новий Базар є на разі лише тимчасове і подиктоване тактичними взглядами.

Вже в найблизшім часі, може бути, що вже при дискусиях, які ведуть ся в справі пропонованої Францією інтервенциї держав, покаже ся, яке становище займуть балканьскі держави в питаню розширеня своїх границь.

Тоді з певностию і мовчалива тепер дипльоматия Австро-Угорщини, о скілько еї інтереси не будуть увзгляднені, забере голос, а монархія активно вмішає ся в балканьскі події.

Новинки.

Львів, 30 жовтня 1912.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами практикантів судових: А. Щепаняка, Ст. Матию, Бол. Моволовского, Фел. Тільпа, Вільг. Петрі, Теоф. Рибачевского, С. Хруновича, Йос. Ґолембіовского, Мар. Корницкого, К. Рибошевского, Ст. Шафранця, дра Ю. Равіґу Ґавроньского, Зиґм. Л. Томашевского, Як. Бр. Пращаловича і дра ґр. Петра Шембека. — Надпрокуратория державна у Львові іменувала фаерверкера ц. і к. 11 п. польних гавбіц у Львові, Петра Іссля інспектором сторожі вязничної в карнім заведеню в Станиславові в XI кл. ранґи.

— **Віцепрезидент** краєвої дирекциї скарбу др. Станислав Шляхтовский, вернув з Відня і обняв урядованя.

— **Службу сільского листоноса** заводить ся з днем 1 падолиста: при почтовім уряді в Соколівці коло Косова для місцевостий: Річка і Яворів; при уряді почтовім в Поникові для місцевостий: Волохи, Дубє і Суходоли; при уряді почтовім в Комарні для місцевостий: Хлопи і Бережець; при уряді почтовім в Бодениках для місцевостий Дубівці, Деґова і Заріче.

— **Намірене убийство.** Оногди рано стрілив з мести 4 рази з револьвера якийсь Феликс Бляйх, бугім, то аґент торговельний до шевця Орта замешкалого при ул. Льва ч. 15 і зранив его тяжко трома кулями. Бляйх, кортий зі своєю любкою мешкав у Орта, зробив то з мести, що Орт не хотів ему позичити гроший. Орта відставлено до шпиталю а Бляхом заняла ся полиция.

— **Страшна пригода.** У фабриці зеліза в Кнайтінґен — як доносять із Сарбурґа в Прусах — розтоплене зеліво виплило із горна та облило 7 робітників. Шість з них згинули на місци а семего в грізнім стані відставлено до шпиталю.

— **Знайдене трупа.** Із Зборова доносять: Дня 25 с. м. вечером знайдено на гостинци побіч Оліива тіло Николая Білецкого, господаря з Біловерниці. Після стану дотеперішних доходжень погибший їдучи із Зборова в підпитім стані, впав з вова і погиб на місци.

до кишені і пішла на пальцях назад до своєї криївки.

Та й на другий день рано все зложило ся знаменито, ніхто еї не відкрив, а коли она вилізла з поза коврів і як би зовсім невинна прилучила ся до кількох переходячих туди закупників, то небезпечність таки зовсім минула.

Коли вернула до дому, чоловік був в бюрі, діти в школі а она перейшла борзо попри служницю і пішла до своєї спальні. Аж там натішила ся добре перед зеркалом, коли побачила, яка она груба в подвійнім одіню а відтак здоймила нову сукню і не могла досить налюбувати ся нею. Сто сорок франків була певно між братьми варта.

Хоч добрий директор не дуже журив ся „жіночим крамом“, то все-таки впала ему в очи нова сукня, коли еї в кілька неділь опісля убрала его жінка.

Але звістно, що в таких справах так легко пустити чоловікови тумана, як женщину, що має красні зуби до сьміху спонукати. Добродушний директор мусів за нову сукню заплатити пятьдесять франків а жінка казала, що прочих трийцять потайком заощадила на господарстві. Мужеви було би навіть і не приснило ся, що тота красна сукня коштує більше як вісімдесять франків.

Отже нервово-душевна хороба пані директорової на якийсь час уступила, навіть не кортіло еї вже потягнути якусь дрібничку, коли зайшла до якогось склепу.

Але слідуючого літа таки не могла вже довше видержати. Уложила собі плян до нової великої штуки а сим разом забагло ся їй знову сукні, пишного осінного костюму в тім самім великім домі товаровім.

Було то около половини серпня, діти, що мали вакациї, перебували від якогось часу у вуйка на селі а еї чоловік вибрав ся в дорогу в справах урядових і мав аж за кілька неділь вернути. Пані директорова сказала під вечер своїй служниці, що піде в гостину до своєї приятельки і верне аж на другий день рано.

І знов сховала ся підприємчива дама в якімсь кутику у відділі для ковріз. Сим разом чула ся вже далеко безпечнійшою як першим разом.

Все пішло знов гладко. Убрала на себе сукню, котра їй особливо сподобала ся, находала до кишень рукавичок і инших хорошеньких річий та вдоволена присіла тихонько в своїм кутику. — „Щастє в кутику!“ — шепнула сама до себе, коли так сиділа і дожидала ранка.

Ждала терпеливо тої години, коли мусіли склеп отворити а тоді хотіла она знову як той невинний ангел замішати ся межи закупників.

Але чи то еї годинник попсував ся? Він вже давно показує осьму а маґазин все ще замкнений.

Що то може бути? Нараз жінчиско страшно перепудила ся, бо пригадала собі, що то нині — сьвято. В послідним часі она лиш своїм пляном займала ся і так розпочала своє діло вечером дня 14 серпня!

А дня 15 серпня обходять в цілій Франциї народне сьвято і того дня всі склепи позамикані.

Увязнена не мала відваги вилізти із свого кутика і так ані не їла нічого ані не пила.

Вечером бідна жінчиско таки зовсім охляла і зі страхом дожидала другої ночи, яку мусіла перебути в своїй криївці. Відвага еї була зовсім зломана і она по сто разів проклинала свою злощасну пристрасть, яка їй наробила тої муки.

Якісь покручені горячкові сни напали еї тої ночи і зовсім ослаблена зі страху, зворушена, голову і спраги підійшла, коли зачало сіріти, заточуючись до сторожа, котрий не мало перепудив ся блідої як смерть женщини.

— Води — води! — прошептала она!

У великих маґазинах товарових люди вирозуміли, особливо же для тих, що в наслідок якихсь нервово-душевних причин дістають клептоманії або пристрасти крадежі.

Сторож покріпив недужу, післав по управителя того відділу маґазину а той казав даму, котра дуже просила ся і благала, щоби то не впадало нікому в очи і там відобрати гроші за сукню і прочі знайдені при ній річи.

Господарска каса пані директорової відчула ще довго наслідки тої пригоди. Але тота остра курация вилічила еї основно з еї „недуги“ і все, що она пізнійше приносила до дому, було заплачене готівкою.

*

Повисше оповіданє то не чиста видумка, то факт один із многих! Навіть богаті Парижанки крадуть! всі великі елеґантні маґазини товарові повні елеґантно поубираних і справді маючих дам, котрі не потребували би красти того, що їм хвилево подобаєсь, а котрі всетаки не можуть витримати, щоби при догідній нагоді не потягнути чогось. Але чи то лиш богаті Парижанки крадуть? То само буває і по инших великих містах як н. пр. Льондон, Берлин, Ню Йорк, хоч не на такі розміри як в Парижи. Богаті Парижанки мають під тим зглядом першеньст о. Здає ся як би то їм робило якусь особенну приємність щось украсти в великім маґазині товаровім. Не одну таку дрібничку, яку они вкрадуть, не приймили би як би їм хтось давав в дарунку; они навіть забравши еї не знають опісля, що з нею зробити і по просту викидають еї або даровують комусь. А длячогож крадуть? — спитає хтось. Крадуть, бо така опановує їх пристрасть і не можуть їй оперти ся, їх нападає від часу до часу клептоманія!

(Дальше буде).

— **Похорон бл. п. Григория Цеглиньского** відбув ся минулої неділї при великім здвизї народа. Коли домовина з мощами Покійника наспіла до Перемишля, відправлено молебні, після чого промовив на зелїзничім двірци посол др. В. Загайкевич. Похорони провадив о. мітрат Подолиньский в асисті двайцятькількох сьвящеників. На чолї похоронного походу йшли Січовики та Соколи з прапорами; було 18 Січий і 3 Сокола, за ними делеґациї, дальше йшла тисячка перемиских українських ґімназистів зі своєю орхестрою; потім дівчата з лїцеїв і видїлових та народних шкіл; опісля хлопці з народних шкіл; хор української ґімназиї; богослови, а вкінци сьвященики. За караваном, умаєним вінцями, поступала родина, посли, велике число української місцевої і дохресної інтеліґенциї. Зі Львова були делеґати рад. Іван Кивелюк від „Просьвіти“ і рад. о. Александер Стефанович від „Народного Комітету“. По Евангелію промовив з ґалериї будинку української ґімназиї проф. Ром. Гамчикевич. Над гробом промовляли: пос. др. К. Левицкий, селянин Стефан Новаковский, о. Ст. Макар і др. К. Трильовский. В похороні взяло участь около 6.000 народа. Є. Ексц. Преосьв. еп. Чехович не міг взяти участи в похороні покійника задля виїзду на посьвячене церкви в Ярославі, котре вже давнійше було на той день заповіджене. Преосьв. еп. Чехович відправив в понедїлок богослужене за упокій душі бл. п. Григория Цеглиньского.

— **Страшна будучність** жде наших селян хлїборобів. Чого не знищили безнастанні зливні дощі і повінь, то понищили послідні снїги і морози. Ось що доносять з Гусятинщини до „Дїла“: Від 24 жовтня вже третий день паде снїг. Земля замерзла. Бараболї не викопані. Фасоля в поли. В декого кукурудза невижата. Озиме жито ледво посіяне. Пшеницї майже ніхто не сіяв. Буряки в землї. Овес ще в копах. Ячмінь згнив. Жито в стіжках гниє. Пшениця зростає. Зяблї в нікого. Нарід в розпуці. — А із Заліщичини так пишуть до „Gaz. Narod.“: Нині дня 28 жовтня, коли то пишу термометр показує 10 степенів Реом. морозу (значить ся 12 і пів степеня Цельзия! — *Ред.*). Снїг, котрий 25 с. м. зачав сипати як з міха, покрив поля верствою на 20 центиметрів грубою. Комунікация можлива лиш саньми. Надія, яка ще до вчера манила людий, що снїг стопить ся і що буде можна уратувати хоч пашні буряки і моркву, котрі задля браку сїна творять виключну поживу худоби в зимі, щезла нині завсїм, бо трудно припустити, щоби при 10 степенях морозу не вимерзли зовсїм. Найбільшу шкоду потерплять властителї горалень; бо поминувши ту обставину, що викопано ледви пяту часть бараболь, то мороз знищив не лиш ті, котрі в поспіху зложені в малі кіпці прикриті бараболинєм і соломою але також і що в великих кіпцях, вкритих півметровою верствою соломи і землею. Коли взяти під розвагу, що засівів озимини не викопано навіть в десятій части, що тисяч кіп збіжа не звезено з поля а зложено лиш в стирти, котрі не можна було як слїд вкрити, внаслїдок чого навіть спідні верстви перемокли; наконець, що під ярі засіви навіть при ужитю парових плугів не можна було зяблї приготовити, то буде ся мати образ нещастя, від якого не могла уратувати навіть найінтензивнїйша господарка. Селяни викопали бараболї перед морозом, але не могли забрати збіжа з поля перед слотою і оно згнило в полукіпках до послїдка.

— **З Заліщик.** Дня 1 падолиста о 11 год. перед полуднем відбудуть ся в салї нового власного дому загальні збори Філії „Просьвіти“ в Заліщиках. А безпосередно по тих зборах зачнуть ся збори Філії „Сїльского Господаря“.

— **Утопила ся.** Дня 24 с. м. около 6 год. вечером везли човном на Днїстрі Волько Вармбранд з Заліщик і Петро Кучманюк з Луки (на Буковині) камінє з лому в Печерній, щоби его зложити на березі в Заліщиках. Мабуть внаслїдок переладованя човно залила вода так, що оно не могло удержатись верх води і пішло на дно ріки, а оба згадані пішли також разом з човном під воду. Тїла їх ще доси не можна було відшукати.

Господарство, промисл і торговля.

— **Господарско-ветеринарийний курс в Копичинцях.** Філії Краєвого Товариства господарского „Сїльский Господар“ в Копичинцях і Гусятині уряджують при підмозї Головної Ради Товариства в днях 11., 12., 13. і 14. падолиста 1912 р. Курс Господарско-ветеринарийний в Копичинцях. Провідник сего курсу Вп. Володимир Чубатий, ветеринарийний лїкар з Дрогобича, виголосить в сих днях слідуючі виклади, супроводжені демонстрациями на фантомах, таблицях і ветеринарийних інструментах:

1) Плеканє зьвірят домашних; 2) Хороби зьвірят домашних в наслїдок злого плеканя і їх лїченя; 3) Хороби заразливі з приміненем закона та з демонстрациями заразників; 4) Поміч тїльній корові з демонстрациями на фантомах; 5) Поміч в наглих случаях з демонстрациями на живих зьвірятах; 6) Купно зьвірят домашних на торзі з демонстрациями на живих зьвірятах; 7) О хоробах зьвірят, при котрих можна купно уневажнити або жадати відшкодованя; 8) О хибах молока і 9) Розпізнаванє віку у зьвірят.

Реферати про навози, управу пашних ростин і годівлю худоби обійме делеґат Товариства, Вп. Микола Творидло. Просимо отже о як найчисленнійшу участь! Участники з дальших сіл одержать нічліг даром. По скінченю курсу одержать участники сьвідоцтва. Зголошувати ся належить у Вп. др. Луки Сафяна або Вп. Олекси Ващука в Копичинцях.

Цїна збіжа у Львові.

дня 29-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·—	до 11·35
Жито	9·—	„ 9·50
Овес	10·—	„ 11·70
Ячмінь пашний	8·—	„ 9·—
Ячмінь броварний	9·50	„ 11·—
Ріпак	—·—	„ —·—
Льнянка	—·—	„ —·—
Горох до вареня	11·—	„ 12·—
Вика	10·50	„ 11·—
Бобик	8·50	„ 9·—
Гречка	—·—	„ —·—
Кукурудза нова	—·—	„ —·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„ —·—
Конюшина червона	76·—	„ 88·—
Конюшина біла	101·—	„ 123·—
Конюшина шведська	100·—	„ 120·—
Тимотка	27·—	„ 32·—

Телеґрами.

Відень 30 жовтня. Кілька будапештеньских часописий і одна віденьска донесли, що на спільній радї міністрів дня 28 с. м. постановлено зажадати на слїдуючій сесиї делеґаций нових кредитів войскових. Вість та єсть безосновна.

Берлин 30 жовтня. Цїсарска пара жертвувала 30.000 марок на діяльність Червоного Хреста на Балканї.

Константинополь 29 жовтня. (Год. 10 вечером) Зачувати, що битва, котра розпочала ся в полудне під Ліле Бурґас, клонить ся в некористь Турків.

Константинополь 29 жовтня. (Урядово, год. пів до 8 вечером). Телеґрама міністра війни доносить: Від нині полудня армія східна веде борбу з неприятелем. Армія проявляє велику силу відпорну а то доказує, що панує в ній знаменитий дух войсковий.

Константинополь 29 жовтня. (Год. 9 вечером). Друга телеґрама міністра війни звучить: Битва, яка нині розпочала ся, триває з незміненою силою. Маю надію, що армія турецка з Божою помочию побідить.

Константинополь 30 жовтня. Півурядово заперечують чутку о рїзни в Солуни.

Константинополь 30 жовтня. Вчера вечером відбуло ся торжественне заінстальоване Кіяміля-паші на урядї великого везира.

Константинополь 30 жовтня. Одна льокальна кореспонденция доносить, що міністерство війни одержало урядову вість, що армія турецка приступила до загального атаку на цїлій лінії Кіркілїссе-Мараш. Болгари уступають.

Константинополь 29 жовтня. В радї міністерияльній, котра тревала ще о 8 год. вечером, взяв участь також англійский реформатор маринарки адмірал Лімпус.

Софія 29 жовтня. Головна кватира ухвалила недопустити вже нових кореспондентів воєнних.

Атини 30 жовтня. Грецкий король вислав з Кожанї телеґраму до Венїцельоса, в котрій доносить, що ліве крило грецкої армії побило неприятеля під Нальбанкеї і здобуло кілька прапорів. По кількагодинній борбі Греки обсадили Катеріно. В борбі під Нальбанкеї було 100 Греків зранених.

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта“ і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці“. На отворенє тих наших склепів звертаємо увагу не лише львівскої української громади, але цїлої української суспільности у Львові і в краю, а передовсім наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажане нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби ні гроша ні накладу працї, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівнї з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлїпші гиґієнічні вироби. Першорядні машини, найлїпші сили робучі, безпроволочне полагоджуванє всяких замовлень, чесність і солїдність в інтересі дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слїд товариство в его змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлінів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).